

1

Els grans s'ho passaven pipa, xerrant pels descosits en aquell cafè de poble. L'Helena i en Bernat se'ls van mirar bé i no feien cara de voler aixecar-se, això que ho havien promès.

—Que no sortim? —va saltar l'Helena.

—Ni pensar-ho —va fer la mare, i va assenyalar la tele—, ara fan la novel·la.

—La novel·la? I jo què? Estic farta de no fer res i... —Hauria dit tantes coses que no en va dir cap—. Me'n vaig al bosc!

—Jo també —va afegir en Bernat, que, com ella, es moria de sentiment.

Abans van agafar el cistell dels bolets.

—No aneu gaire lluny —va fer la mare quan ja se n’anaven—. Us podríeu perdre.

—No pateixis —va contestar en Bernat.

A l’Helena no li agradaven gens aquella mena de comentaris i quan van sortir del cafè es va esbravar:

—Perdre’m, jo? —Es va posar la mà al pit—. Que sàpiga, no m’he perdut mai, ni una sola vegada, ni mitja, ni una quarta part, ni...

—No en facis cas i mira a terra —s’hi va posar en Bernat—, t’entrebançaràs i...

—Ai!

—...serà pitjor.

L’Helena va ensopegar amb una arrel i pum!, queia de cap a terra. Sort que hi estava acostuada i abans d’arribar-hi va posar-hi les mans.

—T’has fet mal? —En Bernat s’hi va acostar.

—No, i deixa’m, jo no em faig mal.

—Com vulguis, però t’aconsello que miris a terra.

—Doncs no cal. Et penses que no hi guipo?



—No ho he dit pas, que no hi guípis. —Era un pou de paciència, en Bernat.

—Vols que vagi tota l'estona així? —L'Helena es va amorrar a terra com si no veiés un bou a tres passes.

De sobte, es va aturar.

—Mira, Bernat!, al costat d'aquesta pinya!

Era un pinyó vermell bastant gros que feia una llum brillant.

—Què és? —El noi es va ajupir.

—No el toquis, pot ser perillós.

En Bernat no tenia por i el va agafar polidament. Se'l va acostar al nas i el va olorar.

—Sembla un pinyó de...

—Maduixa! —va fer l'Helena—. L'olor se sent des d'aquí i tot.

—I això es menja? —En Bernat ja tenia el pinyó a la boca, però ella l'hi va treure.

—Què fas, insensat? Podria ser verí! Posa'l al cistell i mirem si en trobem més.

Al cap de tres passes justes hi havia un altre pinyó. I tres passes més amunt, un altre. Tres passes més i ara era a l'esquerra, a prop d'un romaní.

—I si estan embruixats? —va fer en Bernat, rient. L'Helena se'ls va mirar amb angúnia.

—I això et fa gràcia, capsigrany?

—Doncs sí —va contestar ell.

Els pinyons de maduixa sortien del camí fent tot de ziga-zagues, però es podien agafar bé.

—Sí que brillen, oi? —va comentar el noi, fascinat—, segur que són màgics.

L'Helena va alçar el cap i va veure que el temps havia passat volant.

—S'està fent de nit! —va exclamar.





—I què? —va replicar en Bernat, tan tranquil—. Jo sol sí que tindria por, però com que vaig amb tu i tu no et perds mai..., oi Helena?

—És clar que no!

—Doncs, au, tornem.

—Sí, tornem.

L'Helena va fer tres passes, es va aturar, va mirar a banda i banda i, abans d'embolicar-se i perdre's irremissiblement, va fer que no amb el cap.

—És que així, tan fosc... —va mussitar.

—Tan fosc? I els pinyons? Fan més llum que un focus!

—Sí, però cap a on anem? Hem pujat i baixat mil vegades i no hem tret els ulls de terra. No hi ha camí. I mira! —Va assenyalar el cel—: Ni una estrella.

—Seguim els pinyons —va proposar en Bernat—, han d'anar a algun lloc.

—Com? —va dir l'Helena—. No veus que hi ha esbarzers, argelagues i tota mena de punxes?

—Ja vigilarem. Què vols fer, si no?

L'Helena no va respondre, es va posar un dit a la barbata, pensant, i finalment va cedir.

—Seguirem els pinyons —va dir—, però no els collirem. Així, si ens venen a buscar i els veuen, seguiran els pinyons i ens trobaran.

Cap endavant el camí no era tan dur. No van trobar ni un matoll, ni una arrel, ni una pedra. Era pla i net i ja no feia ziga-zagues.

Tot d'una, al bell mig del bosc, s'acabaven els pinyons.

—Compte, Bernat! —va exclamar l'Helena, que s'havia quedat enrere.

Després de l'últim pinyó hi havia una roca foradada, amb una porta i dues finestres, per on es veia una resplendor vermella.

—Sembla... una caseta —va deduir el noi—. Hi ha algú? —va cridar.

—Calla! —L’Helena li va donar un cop i el va enviar a terra.

Ell s’hi hauria tornat, però la caseta va adquirir un to fosforescent tan viu, que tots dos es van haver de tapar els ulls.

Van sentir un cop de porta i la vermellor es va fer més suau.

Van obrir els ulls i van veure un homenet amb una barba rossa fins a la cintura i una barretina blava. Feia cara d’amoïnat.

—Així que us heu perdut, oi, nens? —va fer l’homenet, acarasant-se la barba.

—No ben bé —va contestar l’Helena, que segons ella no es perdia mai.

—Per si de cas —s’hi va posar en Bernat—, ens podria dir cap a on hem d’anar per...

—Voleu el camí, oi? Tant de bo tot fos tan fàcil!

L’homenet va tancar els ulls i va alçar els braços, ben concentrat.

—Una, dues i... —va fer petar els dits— tres!
Coincidint amb el clec dels dits, va aparèixer un
camí il·luminat per desenes de cuques de llum.

—Òndia! —va fer en Bernat, acostant-s’hi, pe-
rò l’Helena li va tibar el cinturó.

—Segur que va cap a casa? —va preguntar—.
I és gaire lluny?

—Depèn. —L’estrany personatge semblava es-
pantat.

—Com que «depèn»?



L'homenet barba-ros va estirar el dit com qui fa un advertiment.

—Penseu bé el que feu en cada moment i, sobretot, no oblideu els pinyons enlloc.

—No podria ser una mica més clar? —el va punxar l'Helena.

—És que... em busquen —va dir l'homenet, un pèl nerviós. Va obrir la porta de la roca i es va inundar tot de claror.

—Què passa? —va fer en Bernat, amb un dit al llavi.

—Bona sort! —va exclamar l'homenet mentre desapareixia.

Va tancar la porta de la roca i, com si hagués tocat algun interruptor, va desaparèixer la llum de la caseta i la dels pinyons que no havien collit.

Quedaven la resplendor del cistell i, ben a prop, el camí il·luminat per les cuques de llum.

—Som-hi! —va fer en Bernat, endinsant-s'hi.

